

הפורחת בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

Dirshu
דרשו ד' ועוז
קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

יום ראשון י"ג סיון תשע"ח | דף היומי בבלי: זבחים מד.
דף היומי בהלכה: מסעיף ח' עד סעיף ט'.
מוסרי: תורת הבית מ"האדם אשר באמת" עד "והנה ידוע".
קנין חכמה הלימוד השבועי: פרק א עד פרק ב.

הדף היומי בהלכה

האם מותר לטלטל מוקצה באמצעות הרגל?

זה - מותר אף לצורך המוקצה עצמו, אך אין לטלטל בצורה זו אלא בשעת הצורך. ויש מגדולי האחרונים שאסרו טלטול מוקצה בגופו אף לצורך דבר המותר. וטלטול בגופו כאשר המטרה אינה טלטול המוקצה, וכגון שמטלטלו ברגליו בדרך הילוכו - מותר לכל הדעות.

[שו"ע שי"א, ח, ומשנ"ב כה, ל ו'לב; ביאורים ומוספים דרשו, 32-33]

מותר לטלטל מוקצה בטלטול 'מן הצד', דהיינו באמצעות חפץ המותר בטלטול, וכגון אם מונח חפץ של היתר מתחת לערימת חפצי מוקצה, וחלק ממנו בולט החוצה - מותר למושכו אל מחוץ לערימה, למרות שעל ידי זה מטלטלים חפצי המוקצה מאליהם וזזים ממקומם (ובתנאי שהטלטול נעשה לצורך דבר המותר, ולא לצורך המוקצה).

וטלטול מוקצה בגופו - כאשר יש בכך שינוי מדרך הטלטול הרגילה של חפץ

הדף היומי בהלכה

באיזה מקרה מותר להוציא בשבת בצל השמון באדמה?

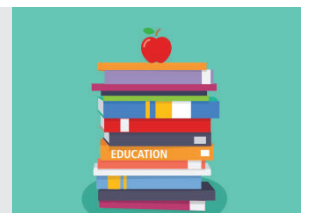

בצל וצנון שכבר השרישו. ברם, בצל וצנון שהטמינם בעפר הגינה או השדה שלא למטרת זריעה - מותר להוציאם בטרם השרישו, ובתנאי שלא יזיז את העפר בידי, אלא בטלטול 'מן הצד', וכגון שאחד העלים מבצבץ מבעד לעפר ויכול למשוך באמצעותו את הירק. [שו"ע שי"א, ח, ומשנ"ב כה-כה; ביאורים ומוספים דרשו, 27]

בצל או צנון המונחים על גבי האדמה והשרישו בה, אסור לתולשם בשבת מדאורייתא, משום איסור 'תולש', שהוא תולדה של מלאכת 'קוצר'; וזאת אף אם לא היתה כוונת האדם לזרועם בקרקע, ואף אם אינם מכוסים בעפר. ובצל או צנון שניתנו בקרקע לשם זריעה, וכיסום בעפר, וטרם השרישו - אין איסור תורה בהוצאתם, אבל אסרו חכמים להוציאם בשבת, גם כשאין צורך להזיז עפר בידיים כדי להוציאם; וטעם האיסור, כדי שלא ייכשלו בתלישת

הדף היומי בהלכה

אם הניחו מוקצה על דפים כדי שלא יעופו ברוח - האם הם נעשו 'בסיס לדבר האסור'?

שניתן לנער מעליו את המוקצה על ידי הטייתו וכדומה - מותר לטלטלו. ולדוגמה: אם הניחו מוקצה על גבי דפים של דברי תורה כדי להחזיקם שלא יעופו ברוח, אין הניירות נחשבים כבסיס לדבר האסור, ומותר למושכם מתחת למוקצה בשבת.

[שו"ע שי"א, ח, ומשנ"ב כט]

חפץ שמותר לטלטלו בשבת, שהניחו עליו לפני שבת חפץ של מוקצה, על דעת שיהיה מונח שם במשך השבת, והיה מונח עליו בזמן בין השמשות של כניסת השבת - נעשה בכך 'בסיס לדבר האסור', ואסור לטלטלו בשבת. דין זה אמור רק כאשר מטרת הנחת המוקצה היא שחפץ ההיתר ישמש לו כבסיס, אך אם המטרה היא להיפך - שהמוקצה ישמש את חפץ ההיתר, אין חפץ ההיתר נחשב כבסיס לדבר האסור, ואם המוקצה נפל מעליו בשבת, או

למשמע דבריו הרגיע הזקן את רוחו ואמר לו בניחותא: "ובכן, דע כי אין הדבר נכון, ואדרבה, ידוע לי שהרב מבריסק אוהב מאד שבאים לשוחח עמו בלימוד, ואין לך לחשוש מפניו..."

מעשה שסיפר הגאון רבי רפאל טיקוצינסקי זצ"ל ראש ישיבת ירוחם | ליום היארצייט י"ג סיון תשמ"ט

במילי דאורייתא עם הרב מבריסק, כשהוא מטעים את העובדה שאין בו אומץ לעלות לביתו משום שהעולם אומר שהרב הינו בעל דעה תקיפה וקשה מאד לשוחח עמו.

למשמע דבריו הרגיע הזקן את רוחו ואמר לו בניחותא: ובכן, דע כי אין הדבר נכון, ואדרבה, ידוע לי שהרב מבריסק אוהב מאד שבאים לשוחח עמו בלימוד, ואין לך לחשוש מפניו שכן הוא מקבל כל אדם בסבר פנים יפות ובחביבות. לאחר מכן המשיך אותו זקן לשאול את הנער בנועם: יאמר לי מר, מה עוד אומרים העולם אודות הרב מבריסק?... הנער רבי רפאל השתמט ולא ענה לאיש מאומה, וכך נפרדו זה מזה לשלום.

מה רבה היתה תדהמתו, כאשר אזר סוף סוף עוז ועלה אל בית הרב, והנה הוא רואה שמרן זצ"ל הישוב על כסאו בחדרו מוקף תלמידים, אינו אלא אותו זקן שבא עמו בדברים והרגיע את רוחו קודם לכן בחצר הבית...

(הרב מבריסק)

הגאון רבי רפאל טיקוצינסקי זצ"ל ראש ישיבת ירוחם סיפר פעם על מעשה שאירע עמו בהיותו נער צעיר. יום אחד חשקה נפשו לשוחח בפלפולי דאורייתא עם מרן הגר"ז סולובייצ'יק זצ"ל ולהתבשר ממאור תורתו. הוא עשה את כל הדרך הארוכה ממקום מגוריו עד לירושלים, אולם ככל שהתקרב אל הבית שברחוב פרס החל בטחונו העצמי נוטש אותו אט אט, עד שכאשר הגיע לחצר הבית לא מצא עוז בנפשו לעלות אל הבית.

וכך הולך הוא אנה ואנה ברחוב שלפני הבנין כשבליבו מתחולל מאבק איתנים, לעלות או לא לעלות, כשמצד אחד נפשו איוותה לחסות בצל אברתו של הנשר הגדול שפי כל תופס תורה מלא תהלותיו, ומאידיך יראת הכבוד כמו נועצת את רגליו והן כמסומרות.

עוד הוא מתחבט לכאן ולכאן והנה בא למולו אדם קשיש, שמשראה אותו עומד ותוהה בחצר הבית פנה אליו ושאל בנעימות מה הוא מחפש. שח לו הנער לפשר מעשיו ולבטיו, וסיפר באזני הזקן החביב כי רצונו העז לשוחח

פניני הפרשה

שליח הסתובב בבתי הרבנים להחתימים על המסמך, אולם מרן הגרמ"י ליפקוביץ זצ"ל סירב בנחרצות לחזור בו מחתימתו הראשונה נגד הספר. "צריך לשבור לו את העטים", אמר

"מחבר שאינו ראוי לכתוב על גדולי ישראל"

רבנו - משום שחלק זה של הספר שצריך להשמיט מעיד על מחברו שאינו ראוי לכתוב כלל על גדולי ישראל, וכלשונו של רבנו שאמר בלשון האידיש: צריך לשבור לו את העטים (כדי שלא תהיה לו אפשרות לכתוב כלל).

השקפה בהירה זו של רבנו לא היתה מובנת לכל. לחצים גדולים הופעלו על רבנו בטענה ששאר גדולי ישראל בדעה שאפשר לסמוך על התיקונים שייעשו בספר, אמנם לא רצו לפרסם מכתבם ללא חתימת רבנו. [לבסוף הוחלט שוועדה של כמה אנשים מוסמכים יבדקו שוב היטב את הספר, ורק לאחר שהם קבעו כדעת רבנו שאי אפשר גם להשאיר חלק מן הספר, פורסם האיסור של כל גדולי ישראל].

(דובב שפתים)

ימדיע לא יראתם לדבר בעבדי במוש'ה (במדבר יב ח)

ספר עב כרס על גדולי ישראל עורר ביקורת רבה, בכל מיני פרטים ועובדות שהופיעו שם על רבותינו זצלה"ה, וגדולי ישראל יצאו במכתב לאיסור את הספר. מחבר הספר, כששמע שעומד לצאת איסור נגד ספרו, שלח לאחד מגדולי ישראל שעמד בראש החותמים, לומר שמקבל על עצמו לערוך שינויים ותיקונים בספר, ולכן ביקש שלא יוציאו נגדו את האיסור. אותו גדול הסכים עמו, ואכן ערך מכתב שהיות ומחבר הספר קיבל על עצמו כנ"ל, לכן האיסור בטל. שליח הסתובב בבתי גדולי ישראל להחתימים על מסמך זה, אולם מרן הגרמ"י ליפקוביץ זצ"ל סירב בנחרצות לחזור בו מחתימתו הראשונה על אף התחייבות מחבר הספר. וטעמו עמו: "אדם כזה שיש עליו ביקורת כל כך קשה, לא יועיל מה שיתקן, ואפילו אם ישמיט שליש מהספר שחיבר - כפי שניסו לומר בפני

”הפרופסור שחרר את הגורת הבטיחות, קם ממקומו והחל לשוטט חסר סבלנות במעברים. הדיילים אמרו לו שזה מסוכן וניסו להחזירו למקומו, ללא הצלחה. שאלתי אותו למה הוא מתוח כל כך...”

הבוס הקשוח של הפרופסור המיליונר

הסתכל עלי במבט מיוסר וענה לי: "לך אני יכול לגלות. אתה תבין אותי. אני מבצע ארבעה ניתוחים ביום - מרוויח 7000 דולר לניתוח. ביום ממוצע יש לי 28000 דולר (כמאה אלף שקל ליום, יש להניח שהוא מצליח איך שהוא 'לסגור' את החודש). ידי מבוטחות במאה אלף דולר לשנה, אבל חיי אינם חיים!!! למה? האם שמעת על 'בוס', אדון, בעל הבית על כל כולך שנקרא בשם 'חמדנות'? כן, חמדנות זו מידה שהשתלטה עלי ועל חיי משפחתי. כל הזמן אני חושב אך ורק על כסף ועוד כסף וכסף... עוד ניתוח ועוד ניתוח... אני אכול כעס וקנאה אם מנתח אחר זוכה בניתוח. מסכנים אשתי וילדיי, ואני המסכן הגדול מכולם. אין לי זמן עבורם ולא עבורי, אין לי זמן ליהנות מכספי, כי חבל על הזמן, הרי בזמן זה אפשר לעשות עוד כסף. השלטתי את החמדנות על חיי, ואני עבד נרצע למידה מגונה זו. נסעתי לארה"ב כדי להשתתף בקונגרס רפואי בין לאומי. שיטת הניתוח שלי הכי פופולרית, וכעת רופא כושי צעיר פיתח שיטה שיתכן והיא טובה משלי. הלכתי לשמוע אותו ואני חושש שאאבד את הבכורה". נפרדתי ממנו ברגשי רחמים וברגשי שמחה עצומה. כאב לי וריחמתי על עבדותו, והודיתי בשמחה לאבא בשמים על חירותי.

(ממשתנה של תורה)

”ותראה באמת שכבר לא יוכל שום בעל שכל להאמין שתכלית בריאת האדם הוא למצבו בעולם הזה... אחד מני אלף לא ימצא שירבה העולם לו הנאות ושלוח אמותית” (מסילת ישרים פרק א').

סיפר הרב עמנואל תהילה שליט"א: באחת הטיסות שלי מחו"ל לא"י, שכני למושב היה פרופסור שמשמש כמנתח בכיר, בתחום הפלסטיקה. שוחחנו בנעימות כ-4 שעות, בעיקר בנושאי יהדות. לקראת הנחיתה הוא היה חסר מנוחה בצורה קיצונית. הטייס קבל הוראה לשהות באוויר 20-30 דקות נוספות עד שיתפנה מסלול נחיתה. הפרופסור הנכבד שחרר את הגורת הבטיחות, קם ממקומו והחל לשוטט חסר סבלנות במעברים. הדיילים אמרו לו שזה מסוכן וניסו להחזירו למקומו, ללא הצלחה.

שאלתי אותו למה הוא מתוח כל כך, והוא ענה לי: "לפני חמישה ימים ביום טסתי לחו"ל, ביצעתי ניתוח, קבעתי ללקוח ביקורת היום לשעה ארבע וחצי בקליניקה שלי ברמת השרון. המטוס היה אמור לנחות בשעה שלש ורבע. הייתי אמור לעזוב את שדה התעופה ברבע לארבע, אחר איסוף הכבודה, מספיק זמן כדי להגיע לקליניקה. בגלל העיכוב, כעת לא אוכל להגיע בזמן, לכן אני מתוח". שאלתי אותו למה הוא לא קבע את הביקורת למחרת יום הגעתו ארצה, והוא

פניני הפרשה

ביום הראשון כשנכנס הסבא לישיבה, ניגש אליו רבי ירוחם ואמר לו בפשטות כדבר המובן מאליו: "נעמט איך אייערע ישיבה! - קבלו לידיכם את הישיבה שלכם!" ומיד נסע לפוניבז'

הרבצת תורה לשם שמים

ומחר מתחילים ללמוד, וכל סדרי הישיבה יתקיימו כרגיל. למחרת הופיעו מאות בחורים שהיו רעבים לתורה! רבי ירוחם מסר שיעורים ושיחות כסדר וניהל את הישיבה ביד רמה, בצורה מיוחדת במינה, במשך תקופה ארוכה. כשחזר הסבא מסלבודקה לעיר הופתע לשמוע שמאות בחורים שוקדים על תורתם מתוך עמל והתמדה וכי כל סדרי הישיבה מתנהלים זמן רב למופת. ביום הראשון כשנכנס הסבא לישיבה, ניגש אליו רבי ירוחם ואמר לו בפשטות כדבר המובן מאליו: "נעמט איך אייערע ישיבה! - קבלו לידיכם את הישיבה שלכם!" ומיד נסע לפוניבז', בה שהה באופן זמני עד לחזרתו למיר בשנת תרפ"ד. (נר לשולחן שבת' מתוך 'זכרון גבריאל' מפי הג"ר גבריאל ריקליס)

וַיֹּאמֶר לוֹ מֹשֶׁה הֲמִקְנָא אֶתָּה לִי, וְמִי יִתֵּן כָּל עַם ה' נְבִיאִים כִּי יִתֵּן ה' אֶת רוּחוֹ עֲלֵיהֶם (במדבר יא כט).

בשנת תרע"ח, בתום מלחמת העולם הראשונה החלו פליטי המלחמה לחזור לליטא. בתוכם היה גם הגאון רבנו ירוחם ליבוביץ עם קבוצה של כעשרים תלמידים, ביניהם היה הגאון רבי דוד פוברסקי, לימים ראש ישיבת פוניבז'. הם הגיעו לסלבודקה ומצאו בה הרבה בני ישיבות מפולין שלא יכלו עדיין לחזור לביתם. גם הסבא מסלבודקה התעכב ברוסיה מסיבות שונות. בית המדרש של הישיבה היה הרוס בחלקו, ריק מספרים וללא ריהוט. רבי ירוחם שלח את הבחורים לבתי הכנסת ובתי המדרש בעיר וסביבותיה לאסוף ספרים וריהוט ולהביאם לישיבה. הוא גם צוה עליהם לפרסם שהוא הגיע לישיבה,

מהי ההגדרה של 'חבורת אנשי רשע'? האם דוקא כאשר הם מתכנסים בקביעות, או גם אם נקבצו במקרה?

הצטרפו אלינו ללימוד היומי בספר 'חפץ חיים'

שני אנשים ומתדבק לדבר עמהם דבר גנאי וביחד יש ג' אנשים, כבר נחשבים חבורה [אמנם כתב להעיר, שהח"ח דימה קיום דין 'ובו תדבק' לתלמידי חכמים, לביטול עשה זה במתדבק לרשעים, ולכאורה במתדבק לת"ח מקיים עשה אפילו בת"ח אחד, וא"כ גם להיפך, ביטול העשה במתדבק לרשע יהיה לכאורה אפילו באחד, ולמה הצריך התנא 'חבורה של רשעים?].

אכן, יש שכתבו (רצונך חפצתי לאוין יא, עשין ו אות ח) שאם מתדבק לרשע בשביל רשעתו, או אל התלמיד חכם בשביל חכמתו, אז גם באחד נחשב חיבור, אבל אם נדבק לרשע סתם כחבר ושכן, וכן לתלמיד חכם, ולא כדי ללמוד ממעשיו - בזה צריך חבורת בני אדם כדי שיחשב שנדבק לרשעים, או לטובה - שנקשר צדיקים, והאריך להוכיח כן מדברי חז"ל בכמה מקומות.

בסעיף י"א מהפתיחה (לאווין) כותב ה'חפץ חיים, כי אדם שמדבק עצמו לחברה של אנשי רשע ובעלי לשון הרע כדי לספר להם לשון הרע ורכילות או לשמוע מהם, עובר גם על לאו של 'לא תהיה אחרי רבים לרעות', שהוא אזהרה שלא להסכים ולהתחבר עם עושי עוול, אף שהם רבים.

מהי ההגדרה של 'חבורת אנשי רשע'? האם דוקא כאשר הם מתכנסים בקביעות, או גם אם נקבצו במקרה? בביאורים ומוספים שבמהדורת 'דרשו' מביאים בזה, כי בנתיב חיים כתב שאף בפעם אחת הם נחשבים חבורה של אנשי רשע, וכן מוכח מדברי הח"ח בבאמ"ח (לקמן עשין סעיף ו ס"ק ו) שכתב שדבר זה מצוי בחתונות, ולכאורה שם האסיפה היא בדרך מקרה, שהרי לא מצוי שאותם אנשים מתאספים באופן קבוע בכל חתונה לדבר דברי גנות ושחוק. וכמה אנשים נקראים 'חבורה'? בקונטרס מימי חיים כתב, שלכאורה כל שיש

המוסר היומי

להחשב בעולם הבא כ'עיקר' ולא כ'טפל'

מתוך לימוד המוסר היומי בספרי החפץ חיים:

הוא להחיות נפשו ונפש ביתו, ולתורתו קובע זמן מועט, שעה או שתיים, (מלבד העתים הפנויות לו, שאינו רשאי לבטל תורה כל זמן שהוא פנוי), אבל הוסכם אצלו כי תורתו היא עיקר תכליתו, ולא יבטל אותה בזמנה הקבוע בשום פנים בעולם, וכל מלאכתו היא טפילה, והכנה לשעה זו - אז יחשב לעיקר בעולם הבא, מאחר שעשה עבודת השי"ת עיקר בעולם הזה. והבדל גדול הוא בין מי שיחשב עיקר בעולם הבא, למי שיחשב לטפל...

[תורת הבית חתימת הספר, מאמר א, בשינויים קלים]

האדם אשר באמת יודע הוא כי ביאתו לעולם היא רק בשביל עבודת השי"ת, לסגל לו תורה ומצוות - חלילה לו מלבטל קביעת עתים לתורה בכל יום, שבשביל שעה ההיא הוא עמל כל היום בזיעת אפיים, ואם לא יגיע אליה, מה ישאר לו מכל עמלו? ואיך יוכל לקרות שם ה' על עמלו, אם לתכליתו לא בא?! וזו היא כוונת חכמינו ז"ל: אם אדם עושה תורתו עיקר ומלאכתו טפילה, עושים לו עיקר בעולם הבא, שלא דווקא במי שעמל על התורה כל היום, ועל מלאכתו רק זמן מועט, אלא אף להיפך - במי שעמל במלאכתו כל היום, מפני שמוכרח

וכך נראה הצדיק הירושלמי רבי בנימין זאב חשין זצ"ל מהלך ברחובות ירושלים, עובר ממודעה למודעה, קורע ומשמיט את התארים "הרב הגאון"...

"ולענווים ייתן חן"

הרב מנשה גליקזאהן

ויצטן פון אהרן (במדבר ח', ג')

מפרש רש"י: להגיד שבחו של אהרן, שלא שינה.

דברי רש"י טעונים לכאורה ביאור. מה השבח של אהרן שלא שינה? וכבר רבו הפירושים בדברי רש"י.

פירוש נפלא בדברי רש"י אמר הרה"ק ר' מאיר מפרימשלאן זיע"א, להגיד שבחו של אהרן, שלמרות היותו הכהן הגדול מאחיו, והגיע למדרגות כה נעלות וגבוהות, לא שינה כהוא זה המליכותיו ונשאר עם אותה ענווה ופשטות, מבלי חלילה להתנשאות ולהתגאות.

מה היא ענווה אמיתית ואיך מגיעים למדרגה כזו?

אמרה נאה מובאת בשמו של הבעש"ט הקדוש זיע"א, מדוע אין אנו מוצאים בתורה מקור למצות ענווה? ובכל התר"ג מצוות אין את מצות הענווה? אך התשובה לכך היא כל כך פשוטה וברורה, ענווה היא אומר הבעש"ט צריכה לבוא מהלב ולא מהמות. ענווה צריכה לבוא ממקום פנימי, מעומק נבכי הנפש. ועתה, מובן מדוע לא מצינו מקור בתורה למצות ענווה. כי אילו היתה מצוה שכזאת היה האדם מכין את עצמו לקראת המצוה והיה מקיימה בדחילו ורחימו. כזו ענווה שמתכוננת מראש, ולא עולה מעצמה מתוך הלב הטהור של האדם, זוהי אינה ענווה אמיתית.

סמל ודוגמא לענווה ופשטות, שפלות ותמימות, ראו הרבה אצל נקיי הדעת שבירושלים. אותם גדולי וצדיקי ירושלים, רחוקים היו מן הכבוד והשררה כרחוק מזרח ממערב. בסמטאותיה של ירושלים התהלכו אותם ענקי הרוח בנמיכות רוח ובשפלות קומה, בצידי דרכים, נחבאים אל הכלים. כשעל פניהם נסוכה ענוות חן ירושלמית טהורה וזכה.

אחד ומיוחד מאותם דמויות הוד של ירושלים של מעלה, היה הגה"צ רבי בנימין זאב חשין זצ"ל. מזקני חסידי ברסלב ומגדולי משפיעיה. גאון עצום היה בתורת הנגלה, ומופלג בתורת הנסתר, אך מעל הכל בלטה אצלו מידת הענווה. צנוע ונחבא בורח מן הכבוד והדומה לו כמטחווי קשת, הליכותיו הפשוטות היו לשם דבר.

פרק מזהיר מחייו הכבירים, היה קירוב רחוקים באמצעות שיעוריו המפורסמים. היה נודד ממקום למקום ע"מ להפיח רוח בליבותיהם של אותם רחוקים. במאור פניו ובנועם אמרותיו היה שובה את ליבם ומשיבם לכור מחצבתם.

סיפורים מפעמים אודות ענוותנותו וגדלותו של רבינו הובאו בספר "צדיקים נסתרים בדור האחרון". זכה רבנו וקירב אלפים מישראל לאביהם שבשמים.

ולהגיד שבחו של רבינו שלא שינה כהוא זה מדרכו, לברוח מן הכבוד ומהפרסום, ועל אף שהיה רב לתלמידים כה רבים, נשאר הוא באותה פשטות ירושלמית. נוהג היה רבינו לומר תמידין כסדרן, אחד הסימנים שיש לאדם את מידת הענווה, כשהוא אינו כועס. והיה מביא ע"כ את דברי הגמ' (עירובין נד") "מאי דכתיב (במדבר כ"א) וממדבר למתנה וממתנה נחליאל ומנחליאל במות ומבמות הגיא אם משים האדם את עצמו כמדבר הזה שהכל דשין בו, תורה ניתנה לו במתנה, וכיון שניתנה לו במתנה נחלו אל שנאמר ממתנה נחליאל וכיון שנחלו אל עולה לגדולה שנאמר ומנחליאל במות. ואם מגיס דעתו, הקב"ה משפילו שנאמר ומבמות הגיא, ואם חוזר בו, הקב"ה מגביהו שנאמר כל גיא ינשא".

באחד משיעוריו הקבועים בספר ליקוטי מוהר"ן, כשהקהל גומע בצמא את אמרותיו נכנס אדם שדעתו נשתבשה עליו רח"ל, וסטר על לחיו של רבינו, הציבור שהיה בהלם מהמחזה המביש, רצו לטפל באותו אדם ולהוכיח אותו על שביזה ת"ח, אך רבינו עצר בעדם והמשיך בשיעור כאילו לא אירע דבר. וכאילו לא די בכך ניגש רבינו באצילות רוח לאותו יהודי אומלל והגיש לו כוס מיץ קר. אשר תלמידיו מזגו לו לפני כן.

בהגיעו לביתו, לאחר אותו מקרה הפטיר בשפלותו שכנראה מחמת החום הכבד ששרר במקום, עשה אותו יהודי מה שעשה.

באחת הפעמים שהזמינו את רבינו לשאת מדברותיו בקרב אותם נשמות תועות, רבינו כמובן ניאות להזמנה. משוש חייו היו אותם שיעורים בהם היה מלהיב נשמות ישראל לאביהם שבשמים.

בהתקרב היום המיועד, נתלו מודעות ענק ע"ג לוחות המודעות בירושלים ובהם נכתב כי הרב הגאון ר' בנימין זאב חשין ימסור דרשה וכו'. רבינו שסלד כל ימיו מתארים ומקילוסין, כאב על אותם תארים שנכתבו אודותיו במודעות. מה עשה? הלך ממודעה למודעה וקרע את המילים "הרב הגאון".

וכך נראה רבינו הולך ברחובות ירושלים ומשמיט תארים שסלד מהם בתכלית. בסיומו של אחד משיעוריו, בעיר אור יהודה, שם היה נוהג למסור שיעורים לעיתים תכופות, ניגש אליו אחד מן המשתתפים והציע לרב כי יזמין לו מונית אשר תיקחו לירושלים, רבינו, שראה כי לאותו אדם יש ווספה (אופנוע מסוג מיושן) התיישב מיד על הסירה שמחוברת לווספה, והורה לו שיתחיל בנסיעה. הלה היה נבוך, והרגיש לא נעים שאותו צדיק ייסע בצורה שכזו, והחל לשכנעו בדברים כי מוטב שייסע במונית, ואין זה מן הראוי שייסע אותו. אך רבינו היסה אותו, ובפשטות השיבו מה זה משנה הרי גם עם ווספה אפשר להגיע לירושלים.